“หนังสือเล่มนี้คือ**ขุมทรัพย์**!!!
การเขียนทั้งน่าทึ่ง ชวนให้หลงใหล
และยังแปลกใหม่อีกด้วย!”

– g Elyse Walters

“สนุกอย่างมีสไตล์และเต็มไปด้วยการเสียดสีสังคม
เป็นงานที่ยอดเยี่ยมมาก อ่านจบใน 3 ชั่วโมง
แต่จะตราตรึงอยู่ในใจตลอดไป อัจฉริยะ!”

– g Justin Tate

“ฉันชอบหนังสือเล่มนี้มากจนต้องอ่านซ้ำอีกครั้ง”

– g JimZ

“ซายากะ มุราตะ เป็นนักเขียนชั้นยอด
และเธอเขียนเรื่องนี้ขณะทำงานที่ร้านสะดวกซื้อ
ถึงฉันจะอยากให้หนังสือยาวกว่านี้ แต่มันก็สมบูรณ์แบบในตัวเอง”

– g j e w e l s

“งานชิ้นนี้ยอดเยี่ยมมาก!
ฟูรูคูระ เคโกะ เป็นตัวละครที่ฉันชอบมาก ๆ คนหนึ่ง
เธอแปลก น่ารัก และเข้าใจอะไรอย่างลึกซึ้ง”

– Jenna❤❀❤

“ไม่มีอะไรเหมือนหนังสือเล่มนี้เลย
เป็นเรื่องที่ดูธรรมดาและแปลกประหลาดในเวลาเดียวกัน
ซึ่งเป็นคอนเซปต์ที่คุณจะเข้าใจเมื่อได้สัมผัสด้วยตัวเอง”

– emily

“4.5 ดาวสำหรับหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่น่าประทับใจนี้!
อาจไม่มีฉากตื่นเต้นหรือดราม่าหนัก ๆ
แต่เป็นการอ่านที่ชวนให้ตื่นตาตื่นใจอย่างมาก”

– Jane

page

มนุษย์ร้านสะดวกซื้อ

コンビニ人間

ชายากะ มุราตะ

เขียน

ธนกร บรรจงปรุภัทรา

แปล

ทดลองอ่าน

“ผมเกิดอยากลองค้นหาข้อมูลว่าสังคมผิดเพี้ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่
แล้วก็ได้อ่านหนังสือประวัติศาสตร์มา
ไม่ว่าจะเป็นยุคเมจิ เอโดะ เฮอัน หรือย้อนกลับไปแค่ไหน
สังคมก็ยังคงผิดเพี้ยนอยู่อย่างนั้นตลอด ต่อให้ย้อนไปถึงยุคโจมงก็เถอะ!”
–ชายากะ มุราตะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

“ไม่มีข้อยกเว้นในโลกแห่งความปกติ สิ่งแปลกปลอมมักโดนลบตัวตนออกไปเงียบ ๆ”

การดำเนินชีวิตตามมาตรฐานสังคมและทำในสิ่งที่ผู้อื่นมองว่าปกตินั้น กลายเป็นสภาพแวดล้อมแห่งความกดดันที่ผู้คนมากมายต้องเผชิญ ในขณะที่มนุษย์ล้วนมีความแตกต่างและทางที่พวกเขาเลือกเดินอาจไม่ตรงตามมาตรฐานของสังคม ทว่าการใช้ชีวิตที่หลายคนมองว่าผิดปกติหรือน่าอับอายนั้น แท้จริงแล้วอาจเป็นหนทางที่ใครบางคนเลือกเพื่อให้ได้พบกับความสุขและความหมายที่แท้จริงของชีวิตก็ได้

หนังสือเล่มนี้สะท้อนถึงความจริงที่ถูกซุกซ่อนอยู่ในหัวใจของผู้คนในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะผู้ที่เลือกเดินบนเส้นทางที่แตกต่างจากความคาดหวังของสังคม ชีวิตของ **ฟูรูคูระ เคโกะ** หญิงสาววัย 36 ปีที่ทำงานในร้านสะดวกซื้อมานาน เป็นตัวแทนของผู้ที่พยายามดิ้นรนท่ามกลางความกดดันและการตัดสินจากสายตาของคนอื่น แม้เธอจะพบความสงบสุขในชีวิต แต่กลับต้องเผชิญกับคำถามที่คอยทิ่มแทงอยู่ตลอดเวลา

นี่คือวรรณกรรมที่สั่นคลอนความ “ปกติ” ของสังคม ทำให้เราต้องหันมาตั้งคำถามกับตัวเองและความเป็นไปในชีวิต ว่าท่ามกลางการตัดสินของคนรอบข้างนั้น เราจะยังคงยืนหยัดในเส้นทางของตนเองหรือไม่ เพราะในท้ายที่สุดแล้ว คำถามสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าคนอื่นจะมองอย่างไร แต่คือเราพอใจกับทางเลือกของเราเองหรือเปล่า

คำนำผู้แปล

ขณะที่สังคมส่วนใหญ่พร่ำบอกให้คนต้องแตกต่าง โดดเด่น แสดงความเป็นปัจเจกออกมาเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ แต่ในความเป็นจริง ใครเล่าคือผู้ช่วยดำรงไว้ซึ่งปกติวิสัยที่ทำให้สังคมดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น หากไม่ใช่คนที่มุ่งมั่นทำแต่เรื่องธรรมดาสามัญจนเชี่ยวชาญ

ด้วยเหตุนี้ ผู้แปลจึงรู้สึกขอบคุณผู้คนเบื้องหลังอย่างบรรณาธิการที่ขะมักเขม้นตรวจแก้ความถูกต้องของบทแปลซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้งานออกมาถูกต้องใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด และขอขอบคุณสำนักพิมพ์ที่มอบความไว้วางใจให้ผู้แปลได้มีผลงานชิ้นแรก หากมีความผิดพลาดประการใด ต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้

สำหรับผู้แปลแล้ว *มนุษย์ร้านสะดวกซื้อ (Konbini Ningen)* ถือเป็นผลงานอันยอดเยี่ยมที่แฝงไว้ด้วยนัยอันลุ่มลึกและสมเกียรติกับรางวัลอาคุตะงาวะครั้งที่ 155 เหลือเกิน จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะสัมผัสถึงสิ่งเหล่านั้นได้เช่นกัน

ธนกร บรรจงปรุภัทรา

ทดลองอ่าน

ภายในร้านสะดวกซื้อมีเสียงอยู่เต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นเสียงกริ่งตอนที่ลูกค้าเดินเข้ามา คลอเสียงตามสายภายในร้านของไอดอลสาวที่กำลังโฆษณาสินค้าตัวใหม่ เสียงทักทายของพนักงานทับซ้อนกันกับเสียงสแกนบาร์โค้ดสินค้า เสียงใส่ของลงในตะกร้า เสียงจับห่อขนมปัง และเสียงส้นรองเท้าเดินวนรอบร้าน ทุกเสียงผสมปนเปจนกันกลายเป็น “เสียงของร้านสะดวกซื้อ” แล้วเข้ามากระทบแก้วหูของฉันอยู่ตลอด

เมื่อไรที่มีคนหยิบเครื่องดื่มหนึ่งขวด ขวดด้านในก็จะเลื่อนตามรางออกมาแทนที่พร้อมกับเสียงขลุกขลัก ฉันเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงดังกล่าวแว่วมาเบา ๆ ร่างกายของฉันตอบสนองต่อเสียงนั้นแล้วพลันขยับเอง เพราะลูกค้ามักหยิบเครื่องดื่มเย็นเป็นอย่างสุดท้ายก่อนมุ่งไปยังเคาน์เตอร์คิดเงินเสมอ หลังจากดูจนแน่ใจแล้วว่าลูกค้าหญิงที่หยิบน้ำแร่เมื่อครู่ยังไม่เดินไปทางเคาน์เตอร์ แต่กำลังสาละวนกับการเลือกซื้อขนมหวาน ฉันจึงเบนสายตากลับมายังงานตรงหน้า

ร่างกายของฉันกำลังเรียงข้าวปั้นที่เพิ่งมาส่ง พลางเก็บข้อมูลจากเสียงมากมายภายในร้านซึ่งดังมาจากทางโน้นทีทางนี้ที สินค้าที่

ขายดีในช่วงเช้าเช่นนี้คือข้าวปั้น แซนด์วิช และสลัด คุณชูงาวาระพนักงานพาร์ตไทม์อีกคนกำลังใช้เครื่องสแกนบาร์โค้ดขนาดเล็กตรวจนับจำนวนสินค้าอยู่อีกฝั่ง ส่วนฉันลงมือจัดวางอาหารที่ผลิตมาอย่างถูกหลักอนามัยด้วยเครื่องจักรให้เป็นระเบียบไปเรื่อย ๆ สินค้าใหม่อย่างข้าวปั้นไส้เมนไทโกะชีสจะวางเป็นสองแถวตรงกลาง สองแถวข้างกันคือไส้ทูน่ามายองเนสซึ่งขายดีที่สุดในร้าน ส่วนข้าวปั้นไส้ปลาคัตสึโอะตากแห้งที่ขายไม่ดีเอาเสียเลยจะวางอยู่ตรงริมสุดของชั้น ฉันขยับร่างกายโดยแทบไม่ใช้หัวคิด แต่ทำงานตามกฎที่ซึมซาบอยู่ในตัวแทน เพราะความเร็วคือสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง

ฉันเบนสายตาไปทางเคาน์เตอร์คิดเงินเมื่อได้ยินเสียงเหรียญดังกริ๊งเบา ๆ ฉันไวต่อเสียงของเงิน เนื่องจากลูกค้าส่วนใหญ่ที่เขย่าเศษเหรียญในมือหรือกระเป๋าสตางค์มักมาซื้อบุหรี่ หรือไม่ก็หนังสือพิมพ์แล้วกลับทันที อย่างที่คิดเลย ชายคนหนึ่งกำลังเดินไปใกล้เคาน์เตอร์คิดเงิน เขาถือกาแฟกระป๋องด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างล้วงอยู่ในกระเป๋า ฉันเคลื่อนที่ด้วยความว่องไว แล้วสอดตัวเข้าไปด้านหลังเคาน์เตอร์ ยืนเตรียมพร้อมอยู่ข้างในเพื่อไม่ให้ลูกค้าต้องรอ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ! เชิญค่ะ”

ฉันค้อมตัวทักทายเล็กน้อย ก่อนรับกาแฟกระป๋องที่ชายคนนั้นยื่นมา

“เอ่อ เอาบุหรี่หมายเลขห้ากล่องนึง”

“รับทราบค่ะ”

ฉันหยิบบุหรี่มาร์ลโบโรไลต์เมนทอลจากชั้นวางทันที แล้วสแกนที่เครื่องคิดเงิน

“กรุณาแตะปุ่มยืนยันอายุด้วยค่ะ”

ขณะสัมผัสหน้าจอ ชายคนนั้นเหลือบมองตู้กระจกที่มีฟาสต์ฟู้ดปรุงสดใหม่วางอยู่เรียงราย ฉันเห็นดังนั้นจึงหยุดมือตัวเองไว้ก่อน เวลาแบบนี้ฉันอาจถามว่า “รับอะไรเพิ่มดีคะ” ก็ได้ แต่ถ้าลูกค้ามีท่าทีลังเลว่าจะซื้อดีหรือไม่ ฉันจะถอยหลังหนึ่งก้าว แล้วรอเงียบ ๆ แทน

“แล้วก็อเมริกันด็อก[1]”

“รับทราบค่ะ ขอบคุณค่ะ”

ฉันล้างมือด้วยแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ เปิดตู้กระจก และเริ่มห่ออเมริกันด็อก

“เครื่องดื่มเย็นกับของร้อนจะให้ใส่แยกถุงไหมคะ”

“อ้อ ไม่เป็นไร ๆ ใส่รวมเลย”

ฉันขยับมือหยิบกาแฟกระป๋อง บุหรี่ และอเมริกันด็อกใส่ลงในถุงไซซ์ S ด้วยความคล่องแคล่ว ระหว่างนั้นลูกค้าที่เขย่ากระเป๋าส่งเสียงเหรียญเมื่อกี้กลับล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าอกเสื้อ

---

[1] ไส้กรอกชุบแป้งทอด

เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ ฉันดูออกทันทีว่าท่าทางแบบนั้นคงจะจ่ายด้วยบัตรเติมเงิน

"จ่ายด้วยบัตรซุยกะ[2]"

"รับทราบค่ะ กรุณาแตะบัตรซุยกะทางนั้นค่ะ"

ฉันอ่านแววตาและรายละเอียดในอากัปกิริยาของลูกค้าไปโดยอัตโนมัติ แล้วร่างกายก็เคลื่อนไหวเองตามธรรมชาติ ทั้งหูและตากลายเป็นเซนเซอร์สำคัญที่ใช้อ่านความต้องการจากการกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของลูกค้า ฉันจะระมัดระวังเป็นพิเศษเพื่อไม่ให้ตัวเองเฝ้าสังเกตมากเกินไปจนสร้างความไม่พอใจแก่พวกเขา ระหว่างนั้นก็จะขยับมืออย่างว่องไวตอบสนองข้อมูลที่ได้รับมา

"นี่ใบเสร็จรับเงินค่ะ ขอบคุณมากค่ะ!"

เมื่อยื่นใบเสร็จให้ ลูกค้าชายคนนั้นเอ่ยเบา ๆ ว่า "ขอบคุณ" แล้วเดินออกจากร้านไป

"สวัสดีค่ะ ขอโทษที่ให้รอนะคะ เชิญเลยค่ะ"

ฉันค้อมตัวทักทายลูกค้าหญิงซึ่งอยู่ในแถวคิดเงินต่อจากลูกค้าคนเมื่อกี้ ขณะที่รู้สึกว่าเวลายามเช้าในกล่องใบเล็กที่ส่องแสงนี้กำลังคืบเคลื่อนไปตามปกติวิสัย

---

[2] บัตรเติมเงินประเภทหนึ่งสำหรับจ่ายค่าเดินทาง ค่าสินค้า หรือบริการต่าง ๆ ตามสถานที่ที่มีสัญลักษณ์ของบัตร

ฉันเห็นผู้คนเดินขวักไขว่อยู่นอกกระจกใสที่ได้รับการเช็ดถูจนไร้รอยนิ้วมือ นี่คือการเริ่มต้นวันใหม่อีกวันหนึ่ง ช่วงเวลาที่โลกลืมตาตื่นและฟันเฟืองต่าง ๆ ในสังคมเริ่มขยับ ฉันเองก็จะเป็นหนึ่งในฟันเฟืองเหล่านั้นที่หมุนเรื่อยไป เป็นชิ้นส่วนหนึ่งของสังคมซึ่งเคลื่อนไหวอยู่ตลอดในช่วงเวลาที่เรียกว่า “ยามเช้า” เช่นนี้

คุณอิซูมิ หัวหน้าพนักงานพาร์ตไทม์เอ่ยเรียกในจังหวะที่ฉันกำลังจะวิ่งกลับไปเรียงข้าวปั้นให้เรียบร้อย

“คุณฟูรูคุระ ในเครื่องคิดเงินทางนั้นมีแบงก์ห้าพันเยนเหลืออยู่กี่ใบเหรอ”

“อ๊ะ มีแค่สองใบค่ะ”

“อ้าว แย่ละสิ วันนี้ดันมีแบงก์หมื่นเยนเยอะซะด้วย ที่ตู้เซฟด้านหลังก็ไม่ค่อยมีแบงก์ย่อย เดี๋ยวฉันคอยให้ลูกค้าช่วงเช้าเริ่มซากับจัดการสินค้าที่เข้ามาสักหน่อยแล้วไปธนาคารก่อนเที่ยงดีกว่า”

“ขอบคุณนะคะ!”

ช่วงนี้ผู้จัดการร้านต้องเข้ากะกลางคืนเพราะว่าคนไม่พอกะกลางวันของวันนี้จึงมีฉันกับคุณอิซูมิซึ่งเป็นพนักงานพาร์ตไทม์รุ่นราวคราวเดียวกันที่ต้องดูแลงานหลายส่วนของร้านไม่ต่างจากพนักงานประจำคนหนึ่ง

“ถ้างั้นฉันจะไปแลกเงินประมาณสิบโมงนะ! อ๊ะ และวันนี้

มีอินาริซูชิ[3] ที่ลูกค้าสั่งจองเอาไว้ด้วย ถ้าเจ้าตัวมาฝากจัดการให้หน่อยนะ”

“ค่ะ!”

เมื่อดูนาฬิกาก็พบว่าเลยเวลาเก้าโมงครึ่งมาแล้ว ช่วงพีกตอนเช้าใกล้ซา จากนั้นจะเป็นเวลาที่ต้องรีบจัดการสินค้าที่มาส่งให้เรียบร้อย แล้วค่อยเตรียมตัวรอรับช่วงพีกตอนกลางวัน ฉันเหยียดหลังตรงก่อนกลับไปยังชั้นวางเพื่อเรียงข้าวปั้นต่อ

ความทรงจำก่อนที่ฉันจะ*ถือกำเนิด*เป็นพนักงานร้านสะดวกซื้อนั้นค่อนข้างเลือนราง ไม่แจ่มชัดนัก

ฉันเกิดในครอบครัวธรรมดาสามัญ ได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักตามปกติ และเติบโตขึ้นมาในย่านชานเมือง แต่ฉันกลับถูกมองว่าเป็นเด็กที่ออกจะแปลกไปสักหน่อย

ครั้งหนึ่ง สมัยที่ฉันอยู่อนุบาล มีนกน้อยตัวหนึ่งตายอยู่ในสวนสาธารณะ มันเป็นนกตัวเล็กสีฟ้างดงามที่น่าจะมีใครสักคนเคยเลี้ยงไว้ เด็กหลายคนยืนร้องไห้อยู่รอบ ๆ นกน้อยที่นอนคอพับห้อยและไม่ลืมตา ตอนที่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “ทำยังไงดีล่ะ…” ฉันก็คว้านกน้อยมาวางไว้บนฝ่ามือแล้วถือไปหาแม่ที่กำลังนั่งคุยเรื่องสัพเพเหระกับคุณแม่คนอื่น ๆ บนม้านั่ง

[3] เต้าหู้หวานทอดยัดไส้ข้าวที่ปรุงรสด้วยน้ำส้มสายชู

“มีอะไรเหรอ เคโกะ อ้าว คุณนกน้อย...บินมาจากที่ไหนกันนะ น่าสงสารจังเลย เราทำหลุมฝังศพให้มันดีไหม”

แม่บอกอย่างอ่อนโยนพลางลูบหัวฉัน แล้วฉันก็ตอบกลับไปว่า “กินไอ้นี่กันเถอะ”

“เอ๊ะ”

“คุณพ่อชอบไก่ย่างไม่ใช่เหรอ วันนี้เราเอาไอ้นี่ไปย่างกินกันเถอะ”

แม่คงได้ยินไม่ถนัด พอฉันพูดซ้ำอีกครั้งอย่างชัดถ้อยชัดคำ แม่ก็ถึงกับตกตะลึง คุณแม่ของเด็กอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ คงตกใจเหมือนกัน เพราะตา จมูก และปากของเธอเปิดออกกว้างอย่างพร้อมเพรียง เธอทำหน้าประหลาดเสียจนฉันเกือบหัวเราะออกมา แต่พอเห็นว่าเธอกำลังจับจ้องไปที่มือของฉัน ฉันก็คิดว่าอ้อ ตัวเดียวคงไม่พอ

“ต้องเอามาเพิ่มอีกใช่ไหม”

เมื่อฉันเหลือบมองไปยังนกกระจอกสองสามตัวที่เดินอยู่ใกล้ๆ แม่ซึ่งได้สติกลับมาแล้วก็ตะโกนจนสุดเสียงว่า “เคโกะ!” ด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“เรามาขุดหลุมฝังศพให้คุณนกน้อยกันเถอะนะ เห็นไหมทุกคนร้องไห้กันอยู่ เพื่อนตายก็ต้องเศร้าใช่ไหมล่ะ นี่ น่าสงสารใช่ไหม”

“ทำไมล่ะ ไหนๆ มันก็ตายแล้วนี่นา”

แม่พูดไม่ออกเมื่อได้ฟังข้อสงสัยของฉัน

สิ่งเดียวที่ฉันจินตนาการได้มีเพียงภาพของพ่อ แม่ และน้องสาวที่ยังเล็กกำลังกินไก่ย่างอย่างเอร็ดอร่อยเท่านั้น พ่อเองก็ชอบไก่ย่าง ส่วนฉันกับน้องสาวก็ชื่นชอบคาราอาเกะที่สุด ไม่เข้าใจเลย ทำไมถึงไม่กิน แต่กลับเอาไปฝัง ทั้งที่ในสวนสาธารณะมีนกอยู่เต็มไปหมด เอากลับไปเยอะๆ เลยก็ได้ไม่ใช่เหรอ

แม่ยังพยายามบอกฉันว่า “ฟังนะ คุณนกน้อยตัวเล็กน่าสงสาร เราทำหลุมศพให้มันตรงโน้นแล้วเอาดอกไม้ไปวางพร้อมกับทุกคนกันเถอะนะ” และสุดท้ายก็เป็นไปตามที่แม่พูด ทว่าฉันไม่อาจทำความเข้าใจได้เลย ทุกคนพากันบอกว่านกน้อยน่าสงสารพลางร้องห่มร้องไห้ แต่กลับฆ่าดอกไม้ที่อยู่แถวนั้นด้วยการกระชากก้านมันออกมา ทั้งยังพูดทำนองว่า “ดอกไม้สวยๆ แบบนี้ คุณนกน้อยต้องดีใจแน่เลย” ฉันมองภาพนั้นแล้วคิดว่าคนเหล่านี้ท่าจะเพี้ยนไปแล้ว

นกน้อยถูกฝังลงหลุมภายในรั้วที่เขียนว่า “ห้ามเข้า” ใครบางคนเก็บไม้ไอศกรีมมาจากถังขยะแล้วปักไว้บนดิน จากนั้นก็สังเวยนกด้วยซากของดอกไม้จำนวนมาก แม่กระซิบให้ฉันฟังอีกหลายหนว่า “เห็นไหม เคโกะ เศร้าเนอะ น่าสงสารจริงๆ เลย” แต่ฉันกลับไม่คิดอย่างนั้นสักนิด

เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นหลายครั้ง ตอนที่ฉันเพิ่งเข้าเรียนชั้นประถมมีเด็กผู้ชายทะเลาะต่อยตีกันจนเกิดความโกลาหล

ในคาบพลศึกษา

“ใครก็ได้ไปเรียกครูมาหน่อย!”

“ใครก็ได้ช่วยไปหยุดที”

เมื่อเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังขึ้น อย่างนั้นเหรอ ต้องทำให้หยุดสินะ ฉันคิดดังนั้นจึงเปิดตู้เก็บเครื่องมือที่อยู่ข้างๆ หยิบพลั่วด้านในออกมา แล้ววิ่งไปฟาดพลั่วใส่ศีรษะของเด็กผู้ชายที่กำลังอาละวาดอย่างจัง

จากนั้นบริเวณโดยรอบก็ระงมไปด้วยเสียงกรีดร้อง เด็กผู้ชายกุมศีรษะและทรุดลงกับพื้น พอฉันเห็นเด็กคนแรกใช้มือกุมศีรษะและเลิกโวยวาย ก็เลยตั้งใจจะหยุดการกระทำของเด็กอีกคนด้วย ทว่าขณะเงื้อพลั่วไปทางนั้น

“เคโกะจัง! หยุดนะ! หยุด!”

พวกเด็กผู้หญิงก็พากันร้องตะโกนทั้งน้ำตา

เหล่าครูที่วิ่งมาเห็นภาพอันน่าสะเทือนใจต่างก็ตะลึงงัน จากนั้นพวกเขาก็ขอให้ฉันอธิบายเหตุผลให้ฟัง

“มีคนบอกว่าช่วยไปหยุดที หนูเลยคิดว่าหยุดด้วยวิธีนี้น่าจะเร็วที่สุดค่ะ”

เมื่อครูได้ยินดังนั้นก็ได้แต่พูดวกไปวนมาด้วยท่าทีสับสนว่าห้ามใช้ความรุนแรงนะ

“แต่ทุกคนบอกให้ช่วยหยุดนี่คะ หนูแค่คิดว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้ว ยามาซากิคุงกับอาโอกิคุงจะหยุดทะเลาะกันน่ะค่ะ”

หลังจากฉันอธิบายอย่างละเอียดโดยไม่เข้าใจว่าครูโกรธเรื่องอะไร พวกครูก็ประชุมกันแล้วเชิญแม่ของฉันมาที่โรงเรียน

ไม่รู้ว่าทำไมแม่ถึงได้ทำหน้าเคร่งเครียด ก้มศีรษะให้ครูและเอาแต่พูดว่า “ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ...” ทว่าพอเห็นดังนั้น ฉันจึงคิดได้ว่าตัวเองคงทำเรื่องไม่ดีลงไปซะแล้ว แต่ก็ยังไม่อาจทำความเข้าใจได้ว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้นไม่ดีอย่างไร

เช่นเดียวกับตอนที่ครูผู้หญิงคนหนึ่งเกิดอาการสติแตกในห้องเรียน เธอโวยวายเสียงดังพลางฟาดสมุดเช็กชื่อกับโต๊ะครูหน้าชั้นเรียน ทำให้นักเรียนทุกคนเริ่มร้องไห้

“ขอโทษค่ะ คุณครู!”

“คุณครู หยุดเถอะ!”

ทุกคนดูตื่นกลัว แต่ก็พยายามแข็งใจบอกให้ครูเลิกทำแบบนั้น แต่ถึงอย่างไรครูก็ยังไม่ยอมสงบลง ฉันจึงวิ่งเข้าไปหาดึงกระโปรงกับกางเกงในของครูลงมาอย่างแรงโดยหวังให้ครูหยุดโวยวาย ทำให้ครูสาวตะลึงงันแล้วเริ่มร้องไห้ออกมา จากนั้นเธอก็สงบลงในที่สุด

ครูจากชั้นเรียนข้าง ๆ วิ่งมาหาและถามว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร พอฉันอธิบายว่าเคยเห็นฉากในละครโทรทัศน์ที่หญิงสาวจะหยุดส่งเสียงเมื่อถูกถอดเสื้อผ้าออกไป สุดท้ายพวกครูก็ประชุมกันตามคาด

“ทำไมเคโกะถึงไม่เข้าใจเลยนะ...”

ทางโรงเรียนเชิญแม่มาอีกครั้ง และระหว่างทางกลับบ้าน แม่ก็กอดฉันไว้แน่นพลางพึมพำอย่างนั้นด้วยท่าทางหวั่นใจ ดูเหมือนว่าฉันคงเผลอทำเรื่องอะไรแย่ ๆ อีกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจเข้าใจได้อยู่ดีว่ามันแย่อย่างไร

แม้ว่าพ่อกับแม่จะกลัดกลุ้มกับเรื่องเหล่านี้ แต่พวกเขาก็ยังคงมอบความรักความเอ็นดูแก่ฉัน ส่วนฉันก็ไม่อยากทำให้พ่อแม่เศร้าหรือต้องไปขอโทษใครต่อใครอีก จึงพยายามรูดซิปปากให้สนิทอย่างสุดความสามารถในตอนที่อยู่นอกบ้าน หากไม่เลียนแบบคนอื่น ก็จะทำตามที่ใครบางคนสั่ง ฉันเลิกทำตามความคิดของตัวเองไปอย่างสิ้นเชิง

พวกผู้ใหญ่ดูจะโล่งอกเมื่อเห็นว่าฉันไม่พูดอะไรเกินจำเป็นและไม่ทำสิ่งใดเองตามอำเภอใจ

แต่ก็ด้วยเหตุที่ฉันกลายเป็นเด็กเงียบขรึมมากนั่นเองที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาตอนอยู่ชั้นประถมปลาย ทว่าสำหรับฉันแล้ว การนิ่งเงียบเป็นวิธีที่ดีที่สุด เป็นหนทางซึ่งถูกต้องเหมาะสมที่สุดในการเอาตัวรอดและมีชีวิตอยู่ต่อไปในสังคม ถึงจะถูกเขียนในสมุดพกว่า “มีเพื่อนเยอะ ๆ แล้วออกไปเล่นข้างนอกให้สนุกดีกว่านะ!” แต่ฉันก็ยังห้ามตัวเองไม่ให้พูดอะไรนอกจากเรื่องจำเป็นเท่านั้น

น้องสาวที่อ่อนกว่ากันสองปีเป็นเด็ก “ปกติ” ไม่เหมือนฉัน แต่ถึงอย่างนั้นน้องสาวก็ไม่เคยตั้งแง่รังเกียจ กลับรักฉันมาก

เสียด้วยซ้ำ ตอนที่แม่ดุน้องด้วยเรื่องธรรมดาทั่วไป ซึ่งต่างจากตอนดุฉัน ฉันก็จะเข้าไปหาแม่แล้วถามถึงเหตุผลว่า “ทำไมถึงโกรธ” และเมื่อคำถามของฉันทำให้แม่หยุดบ่น น้องสาวก็จะเอ่ยคำว่า “ขอบคุณ” เสมอ เธอคงคิดว่าฉันตั้งใจจะปกป้องเธอละมั้ง ส่วนพวกขนมหรือของเล่นก็มักตกเป็นของน้องสาว เพราะฉันไม่ชอบของพวกนั้นนัก จึงยกให้เธอบ่อย ๆ ด้วยเหตุนั้นก็ยิ่งทำให้เธอติดฉันแจ

ครอบครัวทั้งรักและให้ความสำคัญกับฉัน ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นห่วงฉันอยู่เสมอ

“ทำยังไงถึงจะ ‘หายดี’ นะ”

จำได้ว่าตอนได้ยินแม่กับพ่อปรึกษากันเช่นนั้น ฉันก็เริ่มคิดว่าคงต้องแก้ไขอะไรบางอย่างในตัวเองบ้างแล้ว พ่อถึงกับเคยพาฉันนั่งรถไปยังเมืองที่อยู่ห่างไกลเพื่อเข้ารับคำปรึกษา ครอบครัวเราถูกสงสัยเป็นอย่างแรกว่ามีปัญหาภายในบ้านหรือเปล่า แต่พ่อผู้เป็นพนักงานธนาคารนั้นสุขุมและขยันขันแข็งใช้ได้ แม่ชอบกังวลนิดหน่อย แต่ก็ใจดี ส่วนน้องสาวก็ค่อนข้างสนิทสนมกับพี่สาวอย่างฉัน “ก่อนอื่นลองมอบความรักให้แล้วค่อย ๆ ดูแลกันไปนะ” ถึงหมอจะให้คำแนะนำที่ไม่ได้เป็นประโยชน์สักเท่าไร แต่พ่อกับแม่ก็ยังเพียรพยายามเลี้ยงดูฉันอย่างดีด้วยความรักตลอดมา

ฉันไม่มีเพื่อนที่โรงเรียน แต่ก็ไม่ได้ถูกรังแกเป็นพิเศษ

เติบโตผ่านวัยประถมและมัธยมต้นมาได้โดยค่อนข้างประสบความสำเร็จด้านการไม่พูดเกินความจำเป็น

แม้จะเรียนจบชั้นมัธยมปลายจนกลายเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยแล้ว ฉันก็ยังเหมือนเดิม ใช้เวลาพักอยู่ตามลำพังเป็นปกติ ไม่ค่อยพูดคุยเรื่องส่วนตัวกับใคร ถึงจะไม่เกิดปัญหาเหมือนคราวอยู่ชั้นประถม แต่ทั้งแม่และพ่อต่างก็กังวลว่าฉันไม่ควรออกสู่สังคมทั้งที่ยังเป็นแบบนี้ ฉันจึงคิดอยู่เสมอว่า “ต้องหายดี” ระหว่างที่ค่อย ๆ เติบโตเป็นผู้ใหญ่

สไมล์มาร์ตสาขาหน้าสถานีฮิอิโระมาจิเปิดให้บริการเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1998 ตอนฉันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ความทรงจำตอนพบร้านนี้ครั้งแรกก่อนที่มันจะเปิดให้บริการยังคงแจ่มชัด นั่นคือช่วงที่ฉันเพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย วันนั้นฉันไปดูละครโน[4] ในงานกิจกรรมประเพณีของมหาวิทยาลัย และต้องกลับบ้านคนเดียวเพราะไม่มีเพื่อน ดูท่าว่าฉันจะจำทางผิดจึงหลงเข้าไปในย่านสำนักงานแห่งหนึ่งซึ่งไม่คุ้นตา

รู้ตัวอีกทีก็ไม่พบวี่แววของผู้คนเลย ย่านซึ่งมีแต่ตึกสีขาวสวยงามเรียงรายช่างเป็นทัศนียภาพที่ดูคล้ายกับของปลอม

[4] หนึ่งในศิลปะการแสดงดั้งเดิมของชาวญี่ปุ่น มีหน้ากากเป็นอุปกรณ์หลักในการแสดง

ประหนึ่งแบบจำลองซึ่งสร้างจากกระดาษวาดรูป

โลกที่มีเพียงตึกดูเหมือนเมืองร้างไม่มีผิด ยามกลางวันในวันอาทิตย์ นอกจากฉันแล้วก็ไม่มีใครอื่นอยู่ในเมืองนี้เลย

ฉันถูกจู่โจมด้วยความรู้สึกราวกับหลุดมาอยู่ต่างโลก จึงรีบจ้ำอ้าวพลางมองหาสถานีรถไฟใต้ดิน ในที่สุดเมื่อเจอป้ายสัญลักษณ์รถไฟใต้ดิน ฉันก็วิ่งไปทางนั้นด้วยความโล่งอก ก่อนจะพบว่า ณ ปลายทางบริเวณชั้นหนึ่งของตึกสำนักงานสีขาวล้วนมีสิ่งที่เหมือนกับตู้ปลาโปร่งใสตั้งอยู่

นอกจากโปสเตอร์บนกระจกใสที่เขียนว่า “สไมล์มาร์ต สาขาหน้าสถานีฮิอิโระมาจิ OPEN! รับสมัครพนักงานเตรียมเปิดสาขาใหม่!” ก็ไม่มีป้ายหรือสิ่งอื่นใดอีก เมื่อลองชะโงกมองด้านในก็ไม่เห็นใครเลย ที่นี่คงจะอยู่ระหว่างการก่อสร้าง แผ่นพลาสติกยังติดอยู่ตามผนังหลายจุด มีเพียงชั้นสีขาวตั้งเรียงเอาไว้และไม่มีอะไรวางอยู่บนนั้น ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าสถานที่ว่างเปล่าเช่นนี้จะกลายเป็นร้านสะดวกซื้อไปได้

ฉันสนใจทำงานพิเศษแม้ว่าทางบ้านจะส่งเงินให้อย่างเพียงพอแล้วก็ตาม ก่อนกลับฉันจดเบอร์โทรศัพท์บนโปสเตอร์เอาไว้และโทร.ไปในวันรุ่งขึ้น มีการสัมภาษณ์งานง่ายๆ แล้วทางร้านก็รับฉันเข้าทำงานทันที

พวกเขาบอกว่าการฝึกอบรมจะเริ่มตั้งแต่สัปดาห์หน้า เมื่อมุ่งไปยังร้านตามเวลานัดหมายก็พบว่าที่นั่นดูเป็นร้านสะดวกซื้อ

มากกว่าที่เห็นเมื่อครั้งก่อนเพียงเล็กน้อย มีแค่ชั้นสินค้าเบ็ดเตล็ดเท่านั้นที่จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ข้าวของประเภทเครื่องเขียนและผ้าเช็ดหน้าถูกวางเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ

เหล่าพนักงานพาร์ตไทม์ที่ได้รับการจ้างงานเหมือนฉันกำลังรวมตัวกันอยู่ภายในร้าน มีทั้งเด็กสาววัยประมาณนักศึกษามหาวิทยาลัยเช่นฉัน วัยรุ่นชายลักษณะเหมือนคนไม่ได้ทำงานประจำ และผู้หญิงที่คาดว่าเป็นแม่บ้านซึ่งแก่กว่าฉันเล็กน้อย พนักงานพาร์ตไทม์ประมาณสิบห้าคนที่มีอายุต่างกันและสวมเสื้อผ้าต่างกันกำลังเดินป้วนเปี้ยนอยู่ภายในร้านด้วยท่าทางเร่อร่า

ไม่ช้าพนักงานประจำจากบริษัทแม่ที่จะมาเป็นผู้ฝึกอบรมก็ปรากฏตัวพร้อมกับแจกเครื่องแบบให้ทุกคน พวกเราสวมชุดนั้นแล้วจัดแต่งให้ตรงตามโปสเตอร์กฎการแต่งกาย เมื่อผู้หญิงผมยาวรวบผม และทุกคนพากันถอดนาฬิกาหรือเครื่องประดับออกแล้วเข้าแถว พวกเราที่ดูแตกต่างหลากหลายจนถึงเมื่อครู่ก็ดูสมเป็น “พนักงานร้าน” ขึ้นมาทันที

สิ่งที่ฝึกเป็นอันดับแรกคือวิธีทักทายและการแสดงออกทางสีหน้า เริ่มจากยกมุมปากตามโปสเตอร์สอนยิ้ม ยืดแผ่นหลังให้ตรง แล้วยืนเรียงแถวหน้ากระดาน จากนั้นพนักงานประจำชายก็บอกให้พวกเราพูด “ยินดีต้อนรับครับ / ค่ะ!” และคอยตรวจดูไปทีละคน หากใครพูดเสียงเบาไปหรือใบหน้าดูเหลอหลา เขาก็จะบอกว่า “เอ้า พูดอีกครั้ง!”

“คุณโอกาโมโตะไม่ต้องอาย ยิ้มอีกนิด! ไอซากิคุง พูดให้ดังอีกหน่อย! เอ้า อีกรอบนะ! คุณฟูรูคุระ ดีมาก ๆ แบบนั้นแหละ แข็งขันแบบนั้นเลย!”

ฉันเลียนแบบได้ดีทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นแบบที่ดูจากวิดีโอตัวอย่างในห้องพักพนักงาน หรือแบบอย่างที่ผู้ฝึกอบรมทำให้เห็น นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนบอกฉันว่า “การทำแบบนี้คือสีหน้าและวิธีออกเสียงที่ปกติ”

ช่วงสองสัปดาห์ก่อนเปิดร้าน พวกเราได้จับคู่กันเอง บ้างก็จับคู่กับพนักงานประจำ เพื่อฝึกฝนด้วยการสมมติให้อีกฝ่ายเป็นลูกค้า เราต้องมองตาของ “ลูกค้า” แล้วโค้งคำนับ ใส่ของจำพวกผ้าอนามัยในถุงกระดาษ ใส่ของร้อนกับของเย็นแยกกันคนละถุง หากลูกค้าสั่งสินค้าประเภทฟาสต์ฟู้ดที่อยู่ในตู้ก็ต้องล้างมือด้วยแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อเสียก่อน ในเครื่องคิดเงินจะใส่เงินจริงเอาไว้เพื่อให้เราคุ้นเคยกับมัน แต่ในใบเสร็จรับเงินจะมีตัวพิมพ์ขนาดใหญ่ว่า “สำหรับอบรม” ส่วนคู่สนทนาก็เป็นเพื่อนพนักงานพาร์ตไทม์ที่สวมชุดเครื่องแบบเหมือนกัน ทำให้ดูเหมือนกำลังเล่นขายของอย่างบอกไม่ถูก

ช่างเป็นเรื่องน่าสนใจที่ได้เห็นผู้คนหลากหลายประเภทอย่างเช่น นักศึกษา วัยรุ่นชายที่ทำวงดนตรี คนไม่มีงานประจำแม่บ้าน หรือนักเรียนมัธยมปลายภาคค่ำ ต่างต้องมาสวมใส่เครื่องแบบเดียวกัน แล้วกลายร่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า “พนักงาน

ร้าน" เหมือนกัน และเมื่อการฝึกอบรมในแต่ละวันจบลง ทุกคนก็จะถอดเครื่องแบบออกแล้วกลับสู่สภาพเดิม ฉันรู้สึกกระทั่งว่าพวกเรากำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อกลายเป็นสิ่งมีชีวิตอื่นยังไงยังงั้น

เมื่อการฝึกอบรมตลอดสองสัปดาห์สิ้นสุดลง ในที่สุดก็ถึงวันเปิดร้าน วันนั้นฉันอยู่ที่ร้านตั้งแต่เช้า ชั้นวางของสีขาวที่ไม่เคยมีอะไรอยู่เลยกลับมีผลิตภัณฑ์เรียงรายจนแน่นขนัด สินค้าซึ่งถูกวางจนไร้ช่องว่างด้วยฝีมือของพนักงานประจำให้ความรู้สึกเหมือนกับของจำลองอย่างบอกไม่ถูก

และแล้วก็ถึงเวลาเปิดร้านอย่างเป็นทางการ วินาทีที่พนักงานประจำเปิดประตูออก ฉันคิดว่านี่แหละ "ของจริง" ไม่ใช่แค่ลูกค้าที่สมมติขึ้นเองตอนฝึกอบรม แต่เป็น "ของจริง" ร้านนี้ตั้งอยู่ในย่านสำนักงาน ย่อมต้องมีผู้คนหลากหลาย ภายในหัวของฉันผุดภาพลูกค้าในชุดสูท หรือไม่ก็สวมเครื่องแบบ ทว่าคนกลุ่มแรกที่เข้ามาคือชาวเมืองซึ่งถือใบปลิวลดราคาที่พวกเราช่วยกันแจกก่อนหน้านี้มาด้วย ลูกค้าคนแรกเป็นหญิงสูงอายุ หญิงถือไม้เท้าคนนั้นเดินเข้ามาก่อนใคร จากนั้นลูกค้าจำนวนมากที่ในมือมีคูปองลดราคาข้าวปั้นและข้าวกล่องก็พากันหลั่งไหลตามเข้ามา ฉันได้แต่จ้องมองภาพตรงหน้าด้วยความตะลึงพรึงเพริด

"เอ้า คุณฟูรูคุระ ทักทายสิ!"

เมื่อพนักงานประจำบอก ฉันจึงได้สติ

"ยินดีต้อนรับค่ะ! วันนี้เปิดร้านใหม่ เรามีโปรโมชันลดราคา

ด้วยนะคะ! เชิญเลือกซื้อได้เลยค่ะ!"

เมื่อมีลูกค้าเข้ามาจริง ๆ กระทั่งเสียง "ทักทาย" ที่ดังอยู่ภายในร้านก็ก้องกังวานต่างออกไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่า "ลูกค้า" จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำให้เกิดเสียงดังได้ถึงเพียงนี้ ทั้งเสียงสะท้อนของฝีเท้าทับซ้อนกับเสียงพูด เสียงโยนถุงขนมลงในตะกร้า และเสียงเปิดประตูตู้แช่เครื่องดื่มเย็น แต่ต่อให้ถูกถาโถมด้วยเสียงต่าง ๆ จากลูกค้า ฉันก็ไม่ยอมแพ้ตะโกนออกไปซ้ำ ๆ ว่า "ยินดีต้อนรับค่ะ!"

กองขนมและของกินที่จัดเรียงไว้อย่างสวยงามจนชวนให้คิดว่าเป็นเพียงของจำลองเหล่านั้นทลายลงในพริบตาด้วยมือของ "ลูกค้า" ร้านซึ่งเคยดูเหมือนของปลอมค่อย ๆ เปลี่ยนรูปโฉมเป็นของจริงขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยมือเหล่านั้น

ลูกค้าคนแรกที่เดินมายังเคาน์เตอร์คิดเงินเป็นหญิงสูงอายุท่าทางดูผู้ดี เธอคือคนเดียวกับผู้หญิงที่ก้าวเท้าเข้ามาในร้านเป็นคนแรก

ฉันยืนประจำการอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงินพลางทบทวนสิ่งที่เรียนมาจากคู่มืออยู่ในหัว หญิงคนนั้นวางตะกร้าบนเคาน์เตอร์ข้างในมีชูครีม แซนด์วิช และข้าวปั้นอีกจำนวนหนึ่ง

แผ่นหลังของพนักงานในเคาน์เตอร์เหยียดตรงมากกว่าเดิมเมื่อลูกค้าคนแรกเดินมาหา ขณะที่พนักงานประจำกำลังจับตามองฉันก็โค้งคำนับลูกค้าหญิงคนนั้นตามที่เรียนมาในการอบรม

“ยินดีต้อนรับค่ะ!”

ฉันกล่าวคำทักทายด้วยระดับเสียงเดียวกับผู้หญิงในวิดีโอที่ได้ดูตอนฝึกอบรม และรับตะกร้ามาเพื่อสแกนบาร์โค้ดสินค้าตามที่ได้ฝึกฝน ส่วนพนักงานประจำซึ่งยืนอยู่ข้างพนักงานใหม่อย่างฉันก็หยิบสินค้าใส่ถุงด้วยความว่องไว

“ที่นี่เปิดร้านตั้งแต่กี่โมงเหรอจ๊ะ”

ผู้หญิงคนนั้นถาม

“เอ่อ วันนี้เปิดตั้งแต่สิบโมงค่ะ! แล้วจากนี้ไปก็จะเปิดตลอดเลยค่ะ!”

ฉันตอบได้ไม่ดีนัก เพราะนั่นเป็นคำถามที่ไม่ได้เรียนในการอบรม พนักงานประจำจึงรีบเสริมให้

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ร้านจะเปิดให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง ทั้งปี ไม่มีวันหยุด เชิญมาใช้บริการได้เสมอเลยนะครับ!”

“อุ๊ย เปิดตอนกลางคืนด้วยเหรอจ๊ะ เช้าก็ด้วยเหรอ”

“ใช่ค่ะ”

เมื่อฉันตอบพร้อมกับพยักหน้า หญิงคนนั้นก็ยิ้มให้แล้วพูดว่า “สะดวกดีจัง ฉันหลังค่อมเลยเดินเหินไม่สะดวกน่ะจ้ะ ซูเปอร์มาร์เก็ตก็อยู่ไกล ที่ผ่านมาลำบากพอตัวเลยละ”

“ค่ะ จากนี้ร้านจะเปิดให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง เชิญมาใช้บริการได้เสมอเลยนะคะ!”

ฉันพูดตามคำของพนักงานประจำที่ยืนอยู่ข้างๆ ซ้ำทั้งประโยค

“สุดยอดเลยนะ พนักงานร้านเองก็คงเหนื่อยหน่อยนะจ๊ะ”

“ขอบคุณมากค่ะ!”

ฉันโค้งคำนับอย่างกระตือรือร้นโดยเลียนแบบท่าทางของพนักงานประจำ หญิงชรายิ้มอีกครั้งก่อนจะเอ่ยว่า “ขอบใจนะจ๊ะ แล้วจะมาใหม่จ้ะ” ก่อนออกจากเคาน์เตอร์ไป

พนักงานประจำที่ช่วยเรียงสินค้าลงในถุงเมื่อกี้พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เขายังบอกอีกว่า

“ทำได้เยี่ยมเลยนะ คุณฟูรูคุระ สมบูรณ์แบบเลยละ! เพิ่งมาประจำเคาน์เตอร์ครั้งแรก แต่สงบนิ่ง ไม่ลนลานเลย! แบบนี้แหละ เอาแบบนี้เลยนะ! เอ้า ลูกค้าคนถัดไปมาแล้ว!”

ฉันหันไปด้านหน้าตามที่พนักงานประจำบอก ลูกค้าที่มีข้าวปั้นลดราคาอยู่เต็มตะกร้าก็เดินเข้ามาพอดี

“ยินดีต้อนรับค่ะ!”

ฉันเปล่งเสียงระดับเดียวกับเมื่อครู่ โค้งคำนับแล้วรับตะกร้ามา

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้สำเร็จ มันคือห้วงเวลาที่ตัวฉันถือกำเนิดขึ้นใหม่ วันนั้นคือวันที่ฉันได้เกิดมาในฐานะชิ้นส่วนปกติของสังคมอย่างแท้จริง

บางครั้งฉันจะลองคำนวณจำนวนชั่วโมงที่ผ่านมาตั้งแต่วันนั้นด้วยเครื่องคิดเลข สไมล์มาร์ตสาขาหน้าสถานีฮิอิโระมาจิยังคงมี

แสงไฟส่องสว่างขณะเปิดให้บริการเรื่อยมาโดยไม่หยุดแม้แต่วันเดียว และเพิ่งครบรอบปีที่ 19 ของการเปิดร้านเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคมที่ผ่านมานี้เอง นับแต่วินาทีแรกก็ผ่านมา 157,800 ชั่วโมงแล้ว ฉันอายุ 36 ปี ทั้งร้านและฉันในฐานะพนักงานร้านมีอายุ 18 ปี พนักงานร้านที่ได้เรียนรู้มาด้วยกันในวันฝึกอบรมเหล่านั้นไม่อยู่ที่นี่แล้ว ผู้จัดการร้านเองก็เปลี่ยนเป็นคนที่แปดสินค้าของร้านที่เคยมีในวันนั้นก็ไม่เหลือสักอย่าง ทว่าฉันยังคงเป็นพนักงานร้านอยู่เหมือนเดิม

ครอบครัวต่างยินดีมากในตอนที่ฉันเริ่มทำงานพิเศษ

ตอนฉันเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วบอกว่าจะทำงานพิเศษต่อ ครอบครัวก็สนับสนุนฉันอย่างดี พวกเขาบอกว่านี่คือพัฒนาการก้าวสำคัญ เมื่อเทียบกับฉันก่อนหน้านี้ไม่นานที่แทบไม่มีอะไรเชื่อมโยงกับสังคมเลย

สมัยที่ยังเป็นนักศึกษาปี 1 ฉันทำงานพิเศษสี่วันต่อสัปดาห์ รวมวันเสาร์อาทิตย์ด้วย ส่วนปัจจุบันขยับมาทำสัปดาห์ละห้าวัน พอเลิกงานแล้วกลับถึงห้องแคบ ๆ ขนาดหกเสื่อครึ่ง[5] ฉันก็จะทิ้งตัวลงนอนบนฟูกที่ปูทิ้งไว้ทันที

ตอนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ฉันย้ายออกจากบ้านพ่อแม่มาหาห้องเช่าราคาถูกแล้วเริ่มใช้ชีวิตคนเดียว

[5] ขนาดประมาณ 10.5 ตารางเมตร

ฉันไม่เคยหางานประจำทำเลยสักครั้ง ยังทำงานพิเศษอยู่ที่ร้านเดิมมาตลอดจนเรียกได้ว่ายึดติด ครอบครัวดูจะกังวลเรื่องฉันมากขึ้นเรื่อยๆ แต่สุดท้ายมันก็สายไปเสียแล้ว

ฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเป็นร้านสะดวกซื้อ แล้วทำไมจึงทำงานประจำทั่วไปไม่ได้ ต่อให้เป็น “พนักงานร้าน” ได้ด้วยคู่มือที่สมบูรณ์แบบ แต่ฉันกลับไม่รู้แม้แต่น้อยว่า สิ่งที่อยู่นอกเหนือจากคู่มืออย่างการมีชีวิตเป็นคนปกตินั้นต้องทำอย่างไร

พ่อแม่ตามใจฉัน คอยเอาใจช่วยฉันที่เอาแต่ทำงานพิเศษอยู่เสมอ ฉันรู้สึกผิดก็เลยลองหางานประจำทำอยู่บ้างเหมือนกันตอนช่วงอายุยี่สิบ แต่งานที่ฉันเคยทำก็มีแต่งานพิเศษ ทำให้ถูกเขี่ยใบสมัครทิ้งเกือบหมดตั้งแต่รอบพิจารณาเอกสาร แม้จะผ่านเข้ารอบสัมภาษณ์ ก็อธิบายไม่ถูกอยู่ดีว่าเพราะอะไรถึงทำแค่งานพิเศษมาตั้งหลายปี

การทำงานทุกวันคงทำให้ฉันกดเครื่องคิดเงินอยู่ตลอดแม้กระทั่งในฝัน บางทีก็สะดุ้งลืมตาตื่นด้วยเรื่องทำนองว่า อ๊ะ ยังไม่ได้ติดป้ายราคาให้มันฝรั่งทอดตัวใหม่ หรือไม่ก็นึกถึงชาร้อนที่ขายดีมากจนคิดว่าต้องสั่งของเพิ่มแล้ว เป็นต้น บางคืนฉันเคยตื่นกลางดึกเพราะได้ยินเสียงของตัวเองที่พูดว่า “ยินดีต้อนรับ” ด้วยซ้ำ

คืนที่นอนไม่หลับ ฉันจะคิดถึงกล่องกระจกใสใบนั้นที่ดึกดื่นป่านนี้แล้วก็ยังคงไม่หลับใหล ยามนี้ร้านคงกำลังเคลื่อนไหว

ประหนึ่งเครื่องจักรในตู้ปลาใสสะอาด เมื่อใดที่นึกถึงภาพนั้น เสียงภายในร้านก็จะหวนมากระทบแก้วหู แล้วกล่อมให้ฉันหลับสนิทด้วยความสบายใจเสมอ

หากเช้าเมื่อไร ฉันก็จะกลายเป็นพนักงานร้าน พร้อมกับได้เป็นฟันเฟืองของสังคมอีกครั้ง มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้นที่ทำให้ฉันยังเป็นมนุษย์ปกติ

ฉันเปิดประตูเข้าไปในสไมล์มาร์ตสาขาหน้าสถานีฮิอิโระมาจิตอนแปดโมงเช้า งานเริ่มตอนเก้าโมงเช้าก็จริง แต่ฉันจะไปก่อนเวลาและกินมื้อเช้าในห้องพักพนักงาน เมื่อไปถึงร้าน ฉันจะเลือกซื้อขนมหรือแซนด์วิชชิ้นที่จวนจะต้องทิ้งกับน้ำแร่ขวดขนาดสองลิตรไปกินในห้องนั้น

ในห้องพักพนักงานมีจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ที่ติดตั้งเอาไว้เพื่อฉายภาพจากกล้องวงจรปิด ฉันมองภาพของดัตคุง พนักงานใหม่ชาวเวียดนามผู้ที่เพิ่งเริ่มทำงานกะกลางคืนกำลังกดเครื่องคิดเงินอย่างตั้งอกตั้งใจ และภาพของผู้จัดการร้านซึ่งวิ่งวุ่นตามเก็บงานให้เขาที่ยังไม่คุ้นชินกับหน้าที่ ฉันกลืนขนมปังลงคอพลางเปลี่ยนไปสวมเครื่องแบบ เพื่อให้พร้อมวิ่งออกไปช่วยที่เคาน์เตอร์ได้ทันทีหากเกิดปัญหาอะไรขึ้น

ฉันจะกินขนมปังของร้านสะดวกซื้อแบบนี้ในตอนเช้า ช่วงพักกลางวันจะกินข้าวปั้นกับพวกฟาสต์ฟู้ดที่อยู่ในตู้ ตอนค่ำ

ก็เช่นกัน หากวันไหนฉันรู้สึกเหนื่อยล้าก็จะซื้อของในร้านกลับมากินที่ห้องแทน ส่วนน้ำดื่มขวดขนาดสองลิตรนั้น ฉันจะดื่มระหว่างทำงานเพียงครึ่งขวด แล้วค่อยใส่ถุงผ้ากลับมาเพื่อดื่มส่วนที่เหลือจนถึงตอนกลางคืน พอคิดว่าเกือบทั้งหมดในร่างกายของตัวเองประกอบขึ้นจากอาหารของร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ ฉันก็รู้สึกเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร้าน เช่นเดียวกับเครื่องทำกาแฟและชั้นวางสินค้าเบ็ดเตล็ดที่ตั้งอยู่ที่นั่นเลยทีเดียว

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จเรียบร้อย ฉันจะตรวจดูพยากรณ์อากาศบ้าง หรือไม่ก็ดูข้อมูลต่าง ๆ ของร้าน พยากรณ์อากาศเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดียิ่งสำหรับร้านสะดวกซื้อ ระดับของอุณหภูมิที่ต่างจากเมื่อวานก็เป็นสิ่งที่ควรรู้ไว้เช่นกัน อุณหภูมิสูงสุดของวันนี้คือ 21 องศา ต่ำสุดคือ 14 องศา ท้องฟ้ามีเมฆมาก ฝนจึงอาจตกตั้งแต่ช่วงเย็นเป็นต้นไป และคงทำให้รู้สึกหนาวกว่าอุณหภูมิจริง

แซนด์วิชมักขายดีในวันที่อากาศร้อน ส่วนวันที่อากาศหนาวจะมีคนซื้อข้าวปั้น ซาลาเปา หรือขนมปังค่อนข้างเยอะ พวกฟาสต์ฟู้ดในตู้กระจกตรงเคาน์เตอร์จะขายได้ดีหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับสภาพอากาศ ที่สาขาหน้าสถานีฮิโระมาจิจะขายโคร็อกเกะได้มากในวันที่อากาศหนาว อย่างวันนี้มีการจัดโปรโมชันลดราคาพอดี ฉันจึงพยายามจำให้ขึ้นใจว่าต้องทอดโคร็อกเกะให้เยอะเข้าไว้

เวลาล่วงเลยไประหว่างที่ฉันกินมื้อเช้าพลางคิดเรื่องต่าง ๆ

เหล่าพนักงานพาร์ตไทม์กะกลางวันซึ่งเริ่มทำงานตอนเก้าโมงเช้าทยอยมาถึงร้านทีละคน

เมื่อเลยแปดโมงครึ่ง ประตูห้องเปิดออกพร้อมกับมีเสียงแหบๆ เอ่ยว่า “อรุณสวัสดิ์ค่า” คุณอิซูมิ ผู้ที่ได้รับความไว้วางใจให้เป็นหัวหน้าพนักงานพาร์ตไทม์นั่นเอง เธอเป็นแม่บ้านวัย 37 ปี ซึ่งแก่กว่าฉันเพียง 1 ปี นิสัยค่อนไปทางเข้มงวดสักหน่อย แต่ก็เป็นผู้หญิงที่ทำงานด้วยความขยันขันแข็ง วันนี้เธอปรากฏกายพร้อมกับเสื้อผ้าสีสันฉูดฉาดเล็กน้อย และกำลังเปลี่ยนรองเท้าส้นสูงเป็นรองเท้าผ้าใบอยู่หน้าตู้ล็อกเกอร์

“คุณฟูรูคุระ วันนี้ก็มาเร็วเหมือนเดิมเลยน้า อ๊ะ ขนมปังที่เป็นสินค้าตัวใหม่นี่นา รสชาติเป็นไงบ้าง”

คุณอิซูมิถามเมื่อเห็นขนมปังไส้ช็อกโกแลตผสมมะม่วงในมือฉัน

“ตัวครีมมีรสชาติเฉพาะตัวไปหน่อย กลิ่นแรงทำให้กินยากค่ะ ไม่ค่อยอร่อยเลยนา”

“เอ๋ จริงเหรอ ผู้จัดการสั่งมาตั้ง 100 ชิ้นแน่ะ แย่ละซียังไงก็ต้องขายส่วนที่มาวันนี้ไปก่อนแหละน้า”

“รับทราบค่า!”

พนักงานพาร์ตไทม์ส่วนใหญ่มักเป็นนักศึกษา หรือไม่ก็คนที่ไม่ได้ทำงานประจำเป็นหลัก จึงไม่บ่อยนักที่ฉันจะได้ทำงานกับผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน

คุณอิซูมิรวบผมสีน้ำตาล ก่อนจะสวมเชิ้ตสีขาวทับบนเสื้อยืดสีกรมท่าแล้วผูกเนกไทสีฟ้าอ่อน ตอนที่เปิดสาขาหน้าสถานีฮิอิโระมาจิใหม่ ๆ นั้น ไม่มีกฎการแต่งกายแบบนี้ แต่หลังจากเปลี่ยนมาเป็นเจ้าของคนปัจจุบัน ก็ต้องสวมเสื้อเชิ้ตคู่กับเนกไทไว้ใต้เครื่องแบบเสมอ

ขณะที่คุณอิซูมิกำลังยืนจัดแต่งเครื่องแบบอยู่หน้ากระจก คุณซูงาวาระก็กระโจนเข้ามาพร้อมกับเอ่ยทักทายว่า “อรุณสวัสดิ์ค่ะ!”

คุณซูงาวาระ พนักงานพาร์ตไทม์อายุ 24 ปีคนนี้ เป็นเด็กสาวผู้มีเสียงดังและร่าเริงสดใส ได้ยินว่าเป็นนักร้องในวงดนตรีด้วย เธอบ่นมาตลอดว่าอยากย้อมผมแสนสั้นของตัวเองให้เป็นสีแดง รูปร่างเจ้าเนื้อเล็กน้อยดูมีเสน่ห์ ก่อนที่คุณอิซูมิจะเข้ามาทำงานที่นี่ คุณซูงาวาระมักมาสายและสวมต่างหูในเวลางานจนถูกผู้จัดการร้านดุอยู่บ่อย ๆ แต่พอคุณอิซูมิช่วยอบรมตักเตือนเธอด้วยท่าทีสบาย ๆ และดูชำนิชำนาญ ตอนนี้คุณซูงาวาระก็เลยกลายเป็นพนักงานที่กระตือรือร้นจริงจังกับงานมากคนหนึ่ง

พนักงานกะกลางวันคนอื่น ๆ ยังมีอิวากิคุงที่เป็นนักศึกษารางผอมสูง กับยูกิชิตะคุงผู้เคยว่างงาน แต่ตอนนี้เขาหางานประจำได้เรียบร้อยแล้ว และกำลังจะลาออกจากที่นี่ในไม่ช้า อิวากิคุงเองก็มีวันที่มาทำงานไม่ได้เพิ่มขึ้น เพราะอาจจะต้องไปสัมภาษณ์งานอื่น หากผู้จัดการไม่ย้ายกลับมาจากกะกลางคืนหรือรับพนักงาน

กะกลางวันเพิ่ม ร้านก็จะไปต่อไม่ได้

ตัวตนของ “ฉัน” ในตอนนี้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจากผู้คนที่อยู่รอบข้างเสียเป็นส่วนใหญ่ โดยประกอบจากบุคลิกของคุณอิซูมิ 30 เปอร์เซ็นต์ คุณซูงาวาระ 30 เปอร์เซ็นต์ ผู้จัดการอีก 20 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เหลือก็ซึมซับมาจากคนอื่นๆ ในอดีต อย่างเช่นคุณซาซากิที่ลาออกไปเมื่อครึ่งปีก่อน และโอกาซากิคุงที่เคยเป็นหัวหน้าจนถึงปีกลาย

ลักษณะการพูดคือสิ่งที่ฉันได้รับถ่ายทอดจากคนใกล้ตัวมากเป็นพิเศษ วิธีการพูดของฉันในตอนนี้จึงเป็นการผสมผสานระหว่างคุณอิซูมิกับคุณซูงาวาระนั่นเอง

ฉันคิดว่าคนส่วนใหญ่ก็น่าจะเป็นแบบนั้น เมื่อไม่นานมานี้มีเพื่อนผู้หญิงหลายคนในวงดนตรีของคุณซูงาวาระมาหาที่ร้าน พวกเธอแต่งตัวและมีวิธีการพูดเหมือนคุณซูงาวาระเช่นกัน และหลังจากคุณอิซูมิเข้ามาทำงานที่นี่ คุณซาซากิก็พูดคำว่า “วันนี้ขอบคุณมากนะคะ!” ด้วยน้ำเสียงเหมือนกับคุณอิซูมิเป๊ะ นอกจากนี้ตอนที่แม่บ้านคนหนึ่งมาช่วยเข้ากะเสริมในช่วงที่ร้านขาดคน เธอก็ยังแต่งตัวเหมือนคุณอิซูมิจนแทบจะแยกไม่ออก ฉันได้ยินว่าเธอสนิทกับคุณอิซูมิมาตั้งแต่ตอนทำงานด้วยกันที่ร้านอื่นเมื่อก่อนหน้านี้ ดังนั้นวิธีการพูดของฉันก็คงส่งผ่านไปสู่ใครบางคนเหมือนกัน การถ่ายทอดลักษณะบางอย่างให้กันและกันแบบนี้อาจเป็นวิธีรักษาความเป็นมนุษย์ให้คงอยู่ต่อไปได้ ฉันคิดอย่างนั้น

ก่อนเริ่มงานคุณอิซูมิจะสวมเสื้อผ้าฉูดฉาดเล็กน้อย แต่ก็ดูเหมาะกับสาววัยสามสิบดี ฉันจึงดูชื่อรองเท้าที่เธอสวมกับป้ายเสื้อโค้ตในตู้ล็อกเกอร์เพื่อนำมาอ้างอิง ครั้งหนึ่งฉันเคยแอบมองในกระเป๋าถือของเธอซึ่งเปิดทิ้งไว้ในห้องพักพนักงานแล้วจดชื่อแบรนด์เครื่องสำอางเอาไว้ด้วย แต่ถ้าลอกเลียนแบบไปเสียทั้งหมดก็คงจะความแตกทันที ฉันเลยเอาชื่อแบรนด์ไปค้นหาข้อมูลแล้วเลือกซื้อแบรนด์อื่นๆ แทน โดยดูจากคำแนะนำในบล็อกของคนที่สวมแบรนด์นั้น หรือไม่ก็เลือกแบรนด์ที่ถูกยกชื่อขึ้นมาในหัวข้อทำนองว่า จะซื้อผ้าคลุมไหล่ของที่ไหนดี ฉันมองไปตามเสื้อผ้าของใช้จุกจิก และทรงผมของคุณอิซูมิแล้วรู้สึกว่า นี่แหละคือตัวอย่างอันถูกต้องเหมาะสมของผู้หญิงวัยสามสิบ

ทันใดนั้นคุณอิซูมิก็หยุดสายตาตรงรองเท้าทรงบัลเลต์ที่ฉันสวมอยู่

“อ๊ะ นั่นมันรองเท้าของร้านที่โอโมเตะซันโดสิน้า ฉันก็ชอบรองเท้าของร้านนั้นเหมือนกัน ฉันมีรองเท้าบูตด้วยนา”

คุณอิซูมิมักลากหางเสียงยาวและพูดเนือยๆ เมื่ออยู่ในห้องพักพนักงาน

ส่วนที่ฉันได้รองเท้าคู่นี้มาก็เพราะฉวยโอกาสตอนคุณอิซูมิไปเข้าห้องน้ำ จดชื่อแบรนด์ตรงพื้นรองเท้าแล้วไปซื้อถึงที่ร้านนั่นเอง

“เอ๊ะ จริงเหรอคะ! หรือว่าจะเป็นรองเท้าสีกรมท่าคู่นั้น

แน่เลย ที่เคยใส่มาร้านก่อนหน้านี้ มันน่ารักมากเลยละค่ะ!”

ฉันเลียนแบบวิธีการพูดของคุณซูงาวาระโดยเปลี่ยนตรงหางเสียงเล็กน้อย เพื่อให้เหมาะกับคนวัยผู้ใหญ่ ก่อนจะตอบคุณอิซูมิไปแบบนั้น วิธีการพูดของคุณซูงาวาระจะมีการเว้นจังหวะเล็กน้อยเหมือนดนตรีที่เสียงโน้ตสั้นกว่าปกติ ถึงจะเป็นวิธีพูดซึ่งต่างจากคุณอิซูมิอย่างชัดเจน แต่เมื่อนำมาผสมผสานกันกลับออกมาพอเหมาะพอเจาะจนน่าประหลาด

“รู้สึกว่าคุณฟูรูคุระกับฉันจะมีรสนิยมเหมือนกันเลยน้า กระเป๋าอันนั้นก็น่ารักเหมือนกัน”

คุณอิซูมิว่าพลางคลี่ยิ้ม ไม่แปลกเลยที่รสนิยมของเราจะตรงกัน เพราะว่าฉันเอาคุณอิซูมิเป็นต้นแบบนั่นเอง ในสายตาของคนรอบข้าง ฉันคงดูเป็น “มนุษย์” ผู้ถือกระเป๋าสมกับวัย และมีวิธีการพูดซึ่งรักษาระยะห่างได้อย่างพอดี ไม่เสียมารยาทหรือเหินห่างเกินไปแน่นอน

“เมื่อวานคุณอิซูมิได้มาที่ร้านไหมคะ สต๊อกราเม็งเละเทะหมดเลยละ!”

คุณซูงาวาระซึ่งกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าส่งเสียงดังมาจากฝั่งล็อกเกอร์ คุณอิซูมิหันไปทางนั้นแล้วตอบ

“มาซึ ช่วงกลางวันก็ยังไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่เด็กที่เข้ากะกลางคืนน่ะ ขาดงานโดยไม่แจ้งล่วงหน้าอีกแล้ว ผู้จัดการถึงได้รับดัตคุงเด็กใหม่เข้ามาไง”

คุณซูงาวาระเดินนิ่วหน้ามาทางนี้พร้อมกับดึงซิปของชุดเครื่องแบบขึ้น

“เอ๋ โดดงานอีกแล้วเหรอ ช่วงนี้คนไม่พออยู่แท้ๆ เชื่อเขาเลย! เพราะงั้นร้านก็เลยวุ่นวายสินะ แถมไม่เอาเครื่องดื่มแบบกล่องออกมาแช่ขายสักกล่อง ตอนเช้างานเยอะซะด้วย”

“ใช่ๆ แย่จริงเชียว ที่ผู้จัดการบอกไว้ว่าจะเข้ากะกลางคืนตั้งแต่สัปดาห์นี้ ก็เพราะตอนนี้มีแค่เด็กใหม่นี่น้า”

“กะกลางวันก็ขาดอิวากิคุงที่ต้องหยุดไปสัมภาษณ์งานอีก! เดือดร้อนกันหมด! ถ้าคิดจะออกก็ออกไปเลยดีกว่า ขอแค่บอกกันแต่เนิ่นๆ ก็พอ ไม่งั้นสุดท้ายภาระก็มาตกอยู่กับพนักงานคนอื่นแบบนี้!”

ระหว่างฟังบทสนทนาถึงพริกถึงขิงของทั้งคู่ ฉันก็เริ่มร้อนใจเล็กน้อย ภายในตัวฉันแทบจะไม่มีความรู้สึกที่เรียกว่าความโกรธอยู่เลย คิดแต่เพียงว่าคนน้อยลงแบบนี้คงลำบากแย่ ฉันแอบมองสีหน้าของคุณซูงาวาระแล้วขยับกล้ามเนื้อบนใบหน้าส่วนเดียวกันกับอีกฝ่ายเหมือนตอนฝึกอบรม จากนั้นจึงลองพูดออกไป

“เอ๋ โดดงานอีกแล้วเหรอ ช่วงนี้คนไม่พออยู่แท้ๆ เชื่อเขาเลยนะคะ!”

คุณอิซูมิถอดนาฬิกาและแหวนออก พร้อมกับหัวเราะฉันที่พูดตามคุณซูงาวาระ

“ฮะๆ คุณฟูรูคุระโกรธใหญ่เลย! นั่นสินะ ทำไปได้ยังไง”

ช่วงเริ่มทำงานพิเศษ ฉันจับสังเกตได้ในทันทีว่าพนักงานร้านทุกคนมักจะทำหน้าดีใจเมื่อฉันร่วมโกรธเรื่องเดียวกับพวกเขา อย่างเช่นตอนผู้จัดการหงุดหงิด หรือมีพนักงานกะกลางคืนบางคนโดดงาน พอมีเรื่องน่าโมโหเข้ามาแล้วฉันผสมโรงด้วย ก็จะเกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันขึ้นมาอย่างน่าฉงน และทุกคนก็จะรู้สึกยินดีที่ฉันโกรธ

ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อเห็นสีหน้าของคุณอิซูมิกับคุณซูงาวาระพลางคิดว่า ฮ้า ตอนนี้ฉันเป็น “มนุษย์” ได้เก่งทีเดียว ความสบายใจแบบนี้เกิดขึ้นในที่ที่เรียกว่าร้านสะดวกซื้อมากี่ครั้งแล้วนะ

คุณอิซูมิดูนาฬิกาแล้วบอกกับพวกฉัน

“งั้นเรามาประชุมเช้ากันเลยไหม”

“ค่า”

เราสามคนยืนเรียงแถวเพื่อเริ่มประชุมตอนเช้า คุณอิซูมิเปิดสมุดบันทึกที่พนักงานร้านใช้แจ้งรายละเอียดงานให้กะอื่น ๆ แล้วบอกเป้าหมายของวันนี้รวมถึงสิ่งที่ต้องพึงระวัง

“วันนี้สินค้าแนะนำคือขนมปังไส้ช็อกโกแลตผสมมะม่วงที่เป็นสินค้าตัวใหม่ ทุกคนช่วยกันขายด้วยนะจ๊ะ แล้วช่วงนี้ยังค่อนข้างเคร่งเรื่องความสะอาด ถึงช่วงกลางวันจะยุ่ง แต่มาช่วยกันทำความสะอาดบริเวณพื้น ประตู และหน้าต่างให้ดีกันเถอะ ส่วนคำปฏิญาณไม่ต้องพูดแล้วกัน เพราะไม่ค่อยมีเวลา เอาละ เรามาเริ่มท่องคำที่จะใช้พูดกับลูกค้าดีกว่า ‘ยินดีต้อนรับค่ะ!’”

“ยินดีต้อนรับค่ะ!”

“‘รับทราบค่ะ!’”

“รับทราบค่ะ!”

“‘ขอบคุณมากค่ะ!’”

“ขอบคุณมากค่ะ!”

หลังจากท่องคำที่ใช้พูดกับลูกค้าและตรวจสอบความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผมแล้ว พวกเราก็ทยอยเดินออกจากห้องไปทีละคนพร้อมกับพูดว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” ฉันรีบตามทั้งสองคนออกจากส่วนสำนักงานไปด้วยเช่นกัน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ ยินดีต้อนรับค่ะ!”

ฉันชอบช่วงเวลานี้ที่สุด รู้สึกเหมือน “ยามเช้า” ถูกส่งมาถึงทุกอณูภายในตัวฉัน

เสียงกริ่งตอนที่มีคนเข้ามาในร้านฟังดูเหมือนเสียงใส ๆ ของระฆังโบสถ์ เบื้องหลังประตูที่เปิดออกมีกล่องแห่งแสงสว่างรออยู่ นั่นคือโลกอันเที่ยงแท้และมั่นคงที่หมุนวนไปอย่างสม่ำเสมอ และฉันก็เชื่อมั่นในโลกที่อยู่ในกล่องอันเปี่ยมด้วยแสงเรืองรองใบนี้

วันหยุดของฉันคือวันศุกร์และวันอาทิตย์ บางครั้งในวันธรรมดาอย่างวันศุกร์ ฉันจะไปหาเพื่อนที่แต่งงานแล้วและยังอาศัยอยู่ในบ้านเกิด

สมัยเป็นนักเรียนฉันแทบไม่มีเพื่อนเลย เพราะตั้งมั่นว่า

จะ “ไม่พูด” เกินจำเป็น แต่พอเจอเพื่อนเก่าอีกครั้งในงานเลี้ยงรุ่นหลังเริ่มทำงานพิเศษ ฉันถึงได้เริ่มมีเพื่อนที่บ้านเกิด

“เอ๋ คุณฟูรูคุระ ไม่เจอกันตั้งนานแน่ะ! ภาพลักษณ์ดูต่างจากเดิมลิบลับเลยละ”

มิโฮะทักทายฉันด้วยน้ำเสียงสดใส เราคุยกันอย่างออกรสเรื่องที่พกกระเป๋าแบบเดียวกันโดยต่างเพียงแค่สี ก่อนจะแลกอีเมลแอดเดรสเผื่อชวนไปซื้อของด้วยกันครั้งหน้า จากนั้นเป็นต้นมาพวกเราจะนัดกินข้าวด้วยกันบ้าง ไปซื้อของด้วยกันบ้างนานๆ ครั้ง

มิโฮะแต่งงานแล้ว เธอซื้อบ้านเดี่ยวมือสองและอาศัยอยู่ที่บ้านเกิด เพื่อนจึงนัดเจอกันที่นั่นบ่อยๆ บางทีฉันก็รู้สึกยุ่งยากใจเหมือนกัน เพราะวันรุ่งขึ้นต้องทำงาน แต่นี่คือโอกาสล้ำค่าในการแลกเปลี่ยนเรื่องราวกับ “ผู้หญิงธรรมดาวัยสามสิบ” ซึ่งเป็นคนรุ่นราวคราวเดียวกัน และยังเป็นจุดเชื่อมโยงกับสังคมภายนอกร้านสะดวกซื้อเพียงหนึ่งเดียวด้วย ฉันจึงพยายามตอบรับคำชวนของมิโฮะเท่าที่ทำได้ วันนี้ก็เหมือนเคย สมาชิกอันประกอบด้วยมิโฮะ ยูคาริที่พาลูกเล็กมาด้วย ซัทสึกิที่แต่งงานแล้วแต่ยังไม่มีลูกและฉัน พวกเรานำขนมเค้กมากินพลางดื่มชาด้วยกันที่บ้านของมิโฮะ

ยูคาริที่พาลูกมาด้วยมักไม่ค่อยอยู่ที่บ้านเกิด เนื่องจากต้องติดสอยห้อยตามสามีผู้เดินทางไปทำงานที่อื่นอยู่เสมอ นานทีปีหนเราถึงจะได้มาเจอกัน ทุกคนต่างหัวเราะเมื่อเธอมองหน้าเพื่อนๆ

แล้วเอาแต่พูดว่า คิดถึงจังเลย ๆ ระหว่างกินเค้กที่ซื้อจากห้างสรรพสินค้าหน้าสถานีรถไฟ

“บ้านเกิดเนี่ยดีที่สุดแล้ว ครั้งสุดท้ายที่เจอเคโกะก็ตอนฉันเพิ่งแต่งงานใหม่ ๆ นั่นเลยเนอะ!”

“อื้อ ใช่ ๆ ตอนนั้นพอทุกคนร่วมอวยพรให้ยูคาริเสร็จ เราก็ย่างบาร์บีคิวกินกัน คนเยอะกว่านี้อีก คิดถึงจังเลยน้า!”

ฉันตอบรับโดยผสมผสานวิธีการพูดของคุณอิซูมิกับคุณซูงาวาระเข้าด้วยกัน

“เคโกะดูเปลี่ยนไปยังไงไม่รู้แฮะ”

ยูคาริจ้องมองฉันที่พูดด้วยอารมณ์เต็มเปี่ยม

“เมื่อก่อนชอบพูดอะไรเด๋อ ๆ กว่านี้ไม่ใช่เหรอ บุคลิกก็ดูแปลกไป เพราะเปลี่ยนทรงผมหรือเปล่านะ”

“เอ๋ งั้นเหรอ ฉันไม่เห็นรู้สึกแบบนั้นเลย อาจเพราะเจอกันบ่อยละมั้ง”

มิโฮะว่าแล้วเอียงคอฉงน ส่วนฉันเองก็คิดแบบเธอ คงเพราะ“สังคม”ที่รับเข้ามาทำให้ฉันไม่เหมือนเดิม สิ่งที่มารวมกันเป็นตัวตนของฉันเปลี่ยนไปราวกับถูกแทนที่ด้วยน้ำชนิดอื่น

ตอนพวกเราพบกันเมื่อหลายปีก่อน พนักงานพาร์ตไทม์ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่มีนิสัยเอื่อยเฉื่อย ซึ่งคงเป็นสาเหตุที่ทำให้วิธีการพูดของฉันต่างจากตอนนี้โดยสิ้นเชิง

“คงอย่างนั้นละมั้ง น่าจะเปลี่ยนไปจริงละน้า”

ฉันตอบสั้น ๆ และยิ้มให้โดยไม่อธิบายอะไรเพิ่มเติม

“หรือว่าเป็นเพราะสไตล์เสื้อผ้าเปลี่ยนไปนิดหน่อยหรือเปล่าน้า รู้สึกว่าเมื่อก่อนจะใส่สไตล์เนเชอรัลสบาย ๆ”

“อืม อาจจะใช่ละมั้ง อ๊ะ นั่นใช่กระโปรงของร้านที่โอโมเตะ-ซันโดหรือเปล่า น่ารักดีเนอะ ฉันก็ไปลองใส่อีกสีนึงมาเหมือนกัน”

“อื้อ ช่วงนี้ฉันชอบใส่เสื้อผ้าของร้านนี้น่ะ”

ฉันตอบแค่นั้นและยิ้มต่อไป ทั้งที่ในใจไม่รู้ว่าเพื่อน ๆ กำลังคุยกับฉันในเวอร์ชันไหนกันแน่ เพราะไม่ว่าเสื้อผ้าที่สวมใส่หรือจังหวะการพูดของฉันล้วนเปลี่ยนไปแล้วทั้งสิ้น แต่ยูคาริก็ยังยิ้มให้ฉันพลางพูดคำเดิมซ้ำ ๆ ว่า “คิดถึงตอนนั้นจังเลย”

มิโฮะกับซัทสึกิคงจะเจอกันที่บ้านเกิดบ่อย ๆ จึงมีสีหน้าและวิธีการพูดที่เหมือนกันมาก โดยเฉพาะวิธีการกินขนม ทั้งคู่ใช้มือที่ทาเล็บมาแบ่งคุกกี้เป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วหยิบเข้าปาก ฉันพยายามนึกให้ออกว่าพวกเธอทำแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อก่อนหรือเปล่า แต่ความทรงจำกลับไม่ชัดเจนนัก อากัปกิริยาหรือนิสัยติดตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ของทั้งคู่ตอนเจอกันก่อนหน้านี้อาจจางหายไปแล้วก็ได้

“คราวหน้ารวมคนให้เยอะกว่านี้ดีไหม ยูคาริกลับมาบ้านเกิดทั้งที ชวนชิโฮะและคนอื่น ๆ มาด้วย”

“อื้อ ๆ ดีเลย ชวนเลย ๆ”

ทุกคนสนใจข้อเสนอของมิโฮะอย่างมาก

“แล้วแต่ละคนก็พาลูกกับสามีมาอย่างบาร์บีคิวกันอีกไงล่ะ”

“ว้าว ฉันเห็นด้วย! ให้พวกเด็กๆ ได้มาสนิทกันบ้างก็ดีนะ”

“ฮ้า ดีจังเลยนะ แบบนั้นน่ะ”

ซัทสึกิพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนอิจฉา ยูคาริจึงถาม

“ซัทสึกิไม่วางแผนมีลูกบ้างเหรอ”

“อืม...ก็อยากมีนะ ฉันพยายามปล่อยไปตามธรรมชาติ แต่คงต้องเตรียมตัวตั้งครรภ์จริงๆ จังๆ แล้วละมั้ง”

“อื้อๆ เป็นจังหวะที่ดีมากเลยแหละ”

มิโฮะพยักหน้า ส่วนซัทสึกิก็จับจ้องลูกของมิโฮะที่กำลังหลับปุ๋ย เมื่อมองภาพนั้น ฉันรู้สึกราวกับว่ามดลูกของทั้งสองกำลังเชื่อมโยงถึงกันอยู่เลย

ยูคาริพยักหน้ารับ ก่อนจะเบนสายตามาทางฉัน

“แล้วเคโกะยังไม่แต่งงานอีกเหรอ”

“อื้อ ยังจ้ะ”

“เอ๊ะ อย่าบอกนะว่าตอนนี้ก็ยังทำงานพิเศษ”

ฉันฉุกคิดเล็กน้อยเมื่อได้ยินดังนั้น น้องสาวเคยอธิบายเรื่องนี้ให้ฟังอยู่เหมือนกันว่า หากคนวัยฉันไม่มีงานประจำเป็นหลักเป็นแหล่งและไม่ได้แต่งงานก็จะดูเป็นเรื่องแปลก แต่กระนั้นฉันก็ไม่กล้าโกหกซึ่งหน้ากับพวกมิโฮะที่รู้ความจริงอยู่แล้ว จึงพยักหน้าตอบกลับไป

“อื้ม ที่จริงก็แบบนั้นแหละ”